

TOELATINGSREGELING CREEERT TWEEDERANGS BURGERS

Het voorstel van ministers Verdonk en Pechtold ruikt naar apartheid. Alle jongeren tussen de 18 en 24 jaar uit het Caribische deel van ons Koninkrijk worden verboden zich in Nederland te vestigen als zij niet voldoen aan bepaalde eisen die enkel voor hen zijn opgesteld. Er wordt geen onderscheid meer gemaakt of deze jongeren een criminele achtergrond hebben of niet. De regeling roept wrevel en een gevoel van vernedering en machteloosheid op bij velen in onze bevolkingsgroepen.

En dit alles om de 'toeloop van Antilliaanse en Arubaanse jongeren naar Nederland te beperken', terwijl het Centraal Bureau voor de Statistiek van Nederland meedeelt dat de toeloop zeer sterk is teruggelopen en dat er verleden jaar zelfs sprake was van een negatief migratiesaldo.

Minister Verdonk is verkeerd geïnformeerd als zij als verdediging aanvoert dat een soortgelijke regeling ook bestaat voor Nederlanders die zich in de Antillen willen vestigen. Deze regeling, de zogenaamde LTU-regeling, bestond weliswaar in de Antillen maar is sinds enige jaren voor het grootste deel afgeschaft. Bovendien was het de Nederlandse regering zelf die in het koloniale verleden (1936) deze LTU-regeling invoerde in de Nederlandse Antillen onder meer om het socialisme te weren.

Ministers Verdonk en Pechtold hebben hiermee gekozen voor een vrijheidbeperkende repressieve maatregel dat de achterliggende oorzaken van het probleem ongemoeid laat. Zeker Pechtold behoort te weten dat de oorzaak van de migratie van kansloze Antilliaanse jongeren naar Nederland de armoede en uitzichtloosheid zijn.

Zou het niet van meer pragmatisch beleid getuigen indien gekozen was voor meer gerichte hulp en intensievere investering in de armoedebestrijding en het onderwijs?

Een Antilliaanse jongere hier in Nederland in de gevangenis kost de staat een veelvoud van hetgeen besteed zou worden om deze jongen een goede opleiding te geven in de Antillen. En degenen die beweren dat Nederland al genoeg investeert in de Antillen behoren te weten dat Frankrijk per capita het drievoudige geeft aan haar gebieden in de Caribische regio. Ook het voornemen om jonge Antilliaanse wetovertreeders naar Curaçao en Aruba terug te sturen om daar hun straf uit te zitten is ondoordacht en korte termijn beleid, waarbij het

ene gat wordt gedempt door een ander gat te graven. De gevangenis op Curaçao is al overvol. Enkele jaren terug heeft Nederland nog bijdragen in de uitbreiding en kwaliteitsverbetering daarvan om niet internationaal in verlegenheid gebracht te worden. Diverse Antillianengemeenten zoals Dordrecht en Rotterdam hebben aangetoond dat door goede samenwerking tussen de gemeente en de Antilliaans/Arubaanse gemeenschap er veel gedaan kan worden om randgroepjongeren op het rechte pad te houden. Ook OCaN en COACH zijn, met de opleidingen van coaches en mentoren speciaal gericht op de begeleiding van onze randgroepjongeren, bezig bij te dragen in de oplossing van dit probleem. Dit alles met

subsidie en applaus van minister Verdonk. Dit zijn maar een paar voorbeelden. Ook op Curaçao is men op de goede weg. Met medefinanciering van Nederland is de regering bezig met het opzetten van vormingsplicht-programma's voor de werkeloze jongeren aldaar. Dit is maar een begin, maar zowel overzee als bij de Antilliaans/Arubaanse gemeenschap in Nederland is bereidwilligheid en daadkracht getoond om samen de (excessieve) criminaliteit onder onze jongeren te helpen bedwingen. Waarom dan deze voor ons zo denigrerende maatregel?

Jacques Hermelijn

UITSLAG REFERENDUM OP CURAÇAO: STATUS APARTE

8 April jongstleden heeft er een referendum plaatsgevonden op het eiland Curaçao waarin de bevolking gevraagd werd zich uit te spreken over de toekomstige staatskundige verhoudingen binnen het Koninkrijk der Nederlanden. Momenteel zijn de verhoudingen tussen de drie autonome landen van het Koninkrijk (Nederland, Nederlandse Antillen en Aruba) beschreven in het Statuut, dat verregaande gelijkwaardigheid tussen de landsdelen garandeert.

Even ter herinnering: er kon gekozen worden uit vier opties: (a) een autonome status voor het eiland Curaçao (vergelijkbaar met die van Aruba); (b) een onafhankelijke staat; (c) partnerschap in de Nederlandse Antillen (status quo); en (d) deel worden van Nederland (een Nederlandse "provincie"). De opkomst was zeer goed (54 %), en de uitslag liet niets aan duidelijkheid te wensen over, want maar liefst 68% van de kiesgerechtigden koos voor optie (a): de bevolking van Curaçao wil graag als autonoom eiland verder in het Koninkrijk. Uit referenda op de resterende eilanden tekent zich nu langzaam een beeld af dat het Caribische deel van het Koninkrijk er als volgt uit zal zien: Aruba, Curaçao en St. Maarten verder als autonome eilanden; Bonaire en Saba worden onderdeel van Nederland, en enkel Sint Eustatius opteerde voor continuering van de Nederlandse Antillen. Hoewel Nederland de referenda nog zal moeten bekrachtigen, is het nu wel al duidelijk dat de staatskundige verhoudingen in het Koninkrijk behoorlijke veranderingen zullen ondergaan.

Anticiperend op de uitslagen van de referenda heeft de Koninkrijksregering en het Ministerie van Binnenlandse Zaken in Nederland in het verleden opdracht gegeven aan een commissie onder voorzitterschap van Etzel Jesurun om onderzoek te doen naar de mogelijkheden om de veranderingen in kaart te brengen, en voorstellen te doen om de veranderde verhoudingen in te passen in een nieuw op te stellen Statuut. Er bestaat al langere tijd ontevredenheid over de bestuurlijke structuur van de Nederlandse Antillen. Er was bij de eilandgebieden al langer grote behoefte aan een aanpassing van de bestuurlijke structuur, die meer recht doet aan de eigen mogelijkheden en verantwoordelijkheden van de afzonderlijke eilanden. Het rapport werd in 2004 aangeboden aan de toenmalige Minister van Koninkrijkszaken De Graaf van Nederland en minister Gibson van de Nederlandse Antillen. In het rapport wordt gepleit voor aanzienlijke versterking van de bestuurskracht, oplossing van de schuldenlast en nieuwe taken voor het Koninkrijk. Deze fundamentele hervormingen zijn noodzakelijke om de grote problemen op het gebied van armoedebestrijding, onveiligheid, economische ontwikkeling en beheersing van de openbare financiën op de Nederlandse Antillen effectiever aan te kunnen pakken.

De werkgroep adviseert om te streven naar de status van land aan de eilandgebieden Curaçao en Sint Maarten en om van Bonaire, Saba en Sint Eustatius zogenaamde Koninkrijkseilanden te maken, conform de uitslagen van de individuele referenda. Randvoorwaarde voor deze ingrijpende veranderingen is dat het Koninkrijk steviger wordt georganiseerd en dat de toezichtstaken van het Koninkrijk worden uitgebreid. Ook zal gedacht moeten worden aan verandering van de monetaire eenheid. Met het wegvallen van de Nederlandse Antillen, is het in de lijn der verwachting dat de Antilliaanse gulden (ANG) verdwijnt. Vraag wordt dan

wel, wat ervoor in de plaats komt: individuele muntsoorten, de Euro, of wordt gekozen voor formele dollarisatie?

Ook adviseert de werkgroep om maatregelen te nemen ter versterking van de bestuurskracht, het financieel beheer en de rechtsorde. Het rapport doet een goede poging deze zaken te analyseren, en geeft heldere adviezen. De Nederlandse regering staat op hoofdlijnen positief tegenover het advies, minister De Graaf heeft hierover in december 2004 een brief gestuurd aan de Tweede Kamer. De huidige Minister van Koninkrijkszaken Pechtold heeft aangegeven te proberen om nog in 2005 overeenstemming te bereiken met de Antilliaanse regering en de eilandgebieden over een politiek akkoord op hoofdlijnen, waarna het advies van de werkgroep kan worden uitgewerkt door een aantal technische werkgroepen. De volledige tekst van de Commissie Jesurun kan gedownload worden op de website van het Ministerie van Binnenlandse Zaken (www.minbzk.nl/aruba_en_de/naar_nieuwe). Alle politieke partijen op Curaçao (behalve PAR) hebben tijdens een recent topoverleg op St. Maarten dit rapport afgewezen en aangegeven geen zitting te willen nemen in de werkgroepen die nodig zullen zijn voor uitwerking van het voorstel van Commissie Jesurun. Tijdens dit topoverleg weigerde ook de delegatie van Sint Eustatius het slotdocument te ondertekenen dat eind juni met een eindrapport terzake moeten komen. Sint Eustatius lijkt vast te willen houden aan continuering van een "Nederlandse Antillen", hoewel alle andere eilanden reeds gekozen hebben voor autonomie of "koninkrijkseiland".

Leon de Windt

REFERENDUM EU-GRONDWET

Een reeks volksstemmingen over het grondwettelijk verdrag van Rome zullen in de periode van februari 2005 tot eind 2006 plaatshebben in tien van de 25 EU-landen. In deze reeks volksraadplegingen heeft Spanje in februari als eerste EU-lidstaat bijna unaniem 'si' gezegd tegen de EU-Grondwet. Met die uitslag werd een positief startsein gegeven voor een maanden durend proces met referenda in nog een negental lidstaten, waaronder in Frankrijk op 29 mei en 1 juni in Nederland.

Het Nederlandse referendum over de Grondwet, in tegenstelling tot die in Denemarken en Ierland, heeft geen bindend karakter, maar een ruime meerderheid van de Tweede Kamer heeft laten weten zeer serieus rekening te zullen houden met de uitslag. Alvorens dat dit grondwettelijk verdrag in 2007 in werking zal treden, zal het door elke lidstaat afzonderlijk moeten worden bekrachtigd. In het hiernavolgende wordt in kort bestek getracht aan te geven waar een stem over de Europese Grondwet eigenlijk overgaat.

Referendum

In Nederland zal op 1 juni een referendum over de EGW worden gehouden. Een referendum is een stemming rechtstreeks door de burgers van een (lid)staat - dus niet via de volksvertegenwoordiging - over een wetsvoorstel of een politieke aangelegenheid. Een referendum kan *imperatief* (grondwettelijk voorgeschreven welk bindend is en gaat over eenvoudig uit te voeren besluiten) of *consultatief* (raadgevend) zijn. De volksraadpleging is in Nederland een zogenaamd 'raadgevend referendum', wat wil zeggen dat de regering niet verplicht is zich er aan te houden. In theorie kan het Parlement een uitspraak van de kiezers naast zich neerleggen, maar een ruime meerderheid van de Tweede Kamer heeft laten weten zeer serieus rekening te zullen houden met de uitslag als minstens 30% van de kiezers gaat stemmen.

Grondwet

De term 'grondwet' suggereert meer dan hij voorstelt. De Europese Grondwet (EGW) is geen grondwet en het vervangt ook niet de Nederlandse basisgrondwet; het is gewoon een nieuw *verdrag* waarin alle reeds gemaakte Europese afspraken/verdragen in een document worden samengebundeld. In plaats van 'grondwet' had het ook het 'Tweede Verdrag van Rome' kunnen heten. De EGW bestaat uit vier

delen en telt meer dan 445 artikelen. De eerste 60 artikelen, deel I, is het enige nieuwe. Een stem over de EGW gaat in hoofdpunten over de volgende kwesties:

President. Het roulerende voorzitterschap van de Europese toppen, die elke drie maanden plaatsvinden verdwijnt. In plaats daarvan krijgt de Europese Raad (het hoogste besluitvormingsorgaan van de EU bestaande uit staatshoofden en regeringsleiders; daarom wordt een vergadering van de Europese Raad dan ook vaak een 'top' genoemd) een Europese president voor 2,5 jaar. Hij/zij is eenmaal herkiesbaar en blijft maximaal vijf aan.

Buitenlandse zaken. De voorzitter van de Europese Raad krijgt een aparte Europese minister van Buitenlandse Zaken, die het buitenlands beleid van de Europese Unie meer gezicht moet geven. Dit vanwege de uitbreiding de EU tot 25 lidstaten. Deze minister krijgt ook zitting in de Europese Commissie, het dagelijks bestuur van de Unie, waarvan hij tevens vicevoorzitter zal zijn.

Europese Commissie. De Commissie blijft tot 2014 bestaan uit één vertegenwoordiger per lidstaat (25 commissieleden). Daarna krijgen de EU-landen een zetel in een commissie van voorlopig achttien leden op basis van een gelijkwaardig toerbeurtsysteem tussen grote en kleine lidstaten. De Europese Commissie wordt

na 2014 kleiner en lidstaten zullen er soms één periode (vier jaar) niet in vertegenwoordigd zijn. **Vetorecht.** Lidstaten geven veel vetorechten op. Het verlamdende vetorecht wordt behouden voor besluiten over de Europese meerjarenbegroting en defensie. Burgerinitiatief Burgers of organisaties krijgen het recht om na inzameling van 1 miljoen handtekeningen de Europese Commissie (initiatiefneemster van wetgevingsvoorstellen) om nieuwe wetgeving te vragen of zelf wetsvoorstellen in te dienen.

Stemverhouding. Wanneer Europese ministers besluiten moeten nemen bij meerderheid, is een besluit alleen goedgekeurd als dit de steun heeft van 55% van de lidstaten.

Deze EU-landen moeten bovendien 65 % van de totale EU-bevolking vertegenwoordigen. Daarbij moeten ook minstens 15 lidstaten een besluit goedkeuren. Vier lidstaten kunnen samen een voorstel tegenhouden.

Grondrechten. Alle klassieke vrijheden worden in de Grondwet vastgelegd. Onderwijs en godsdienstvrijheid worden Europese grondrechten.

Europees Parlement. De Grondwet voorziet in medewetgevende bevoegdheid en daarmee meer macht voor het gekozen Europees Parlement. Het Europees Parlement krijgt medebeslissingsrecht over landbouw, handel en justitie. Het aantal zetels in het Parlement stijgt van 732 naar maximaal 750.

Nationaal Parlement. Nationale Parlementen (Tweede Kamer) kunnen Europese beleidsterreinen naar zich toetrekken als zeker éénderde dat wil.

Europese rechter. Het Europees Hof van Justitie wordt verder geformaliseerd en uitgebreid.

Rechtspersoonlijkheid. De Europese Unie krijgt rechtspersoonlijkheid, hetgeen o.a. inhoudt dat zij op internationaal vlak verdragen kan sluiten en lid worden van internationale organisaties als de Verenigde Naties.

Uittreding. Lidstaten krijgen het recht om uit de Unie te treden. De Grondwet biedt een lidstaat die lid is van de EU de mogelijkheid uit te treden, een mogelijkheid die in de huidige situatie

niet mogelijk is. Een lidstaat die uit de Unie is getreden kan opnieuw om het lidmaatschap verzoeken. Tot zover de meest relevante hoofdpunten.

UPG/LGO. In dit verband is het interessant te vermelden dat in deel III van de EGW het bestaan van de LGO-regeling wordt herhaald en bevestigd. Artikel III-286 van de EGW luidt: "De niet-Europese landen en gebieden die bijzondere betrekkingen onderhouden met Denemarken, Frankrijk, Nederland en het Verenigd Koninkrijk, worden met de Unie geassocieerd. Die landen en gebieden, hierna genoemd "landen en gebieden" worden opgenomen in bijlage II".

Velen beweren dat de LGO-regeling een aflopende zaak is. Indien dit het geval zou zijn, dan zou deze regeling niet in het EGW zijn opgenomen.

Tot slot

Voor het eerst in het bijna 50 jarige bestaan van de EU worden de Nederlanders gevraagd in een landelijk referendum een mening te ventileren over een Europees verdrag. Nooit eerder hebben wij de kans gehad ons rechtstreeks uit te spreken over Europa en alle ontwikkelingen van de afgelopen jaren (niet eens over de vervanging van de sterke oer-Hollandse gulden door de introductie van de (n)euro). Maar door het volk dit keer mee te laten doen is wellicht "het mag niet van de EU" als argument naast "het mag niet van Den Haag" om een beleidsvoorstel van tafel te halen beter verkoopbaar aan de Europese burgers. Velen die, net als de man en de vrouw op straat, geen snars van de tekst van de Grondwet begrijpen zullen bij de stembusgang op 1 juni gewoon met hun gevoel gaan stemmen. Hoe het ook zij, het is een Grondwet van allen, een Grondwet die boven de partijen staat.

Robert van der Hansz

ARMOEDE EN SOCIALE UITSLUITING

Armoede is één van de belangrijkste veroorzakers van trauma's, zo wordt vaak gezegd. Armoede veroorzaakt stress en spanningen. Armoede is voor sommige mensen gênant en vernederend. Kinderen op school worden soms uitgelachen als hun ouders arm zijn en kunnen zich daardoor minderwaardig gaan voelen. Armoede blokkeert ontwikkeling. Zo'n 35% van de Antillianen en Arubanen in Nederland hebben te maken met geldzorgen. De percentages van (eerste generatie) éénoudergezinnen, uitkeringsafhankelijken en kinderen in een situatie van armoede liggen nog hoger. Dit jaar is OCaN voornemens een Congres te organiseren over het thema armoedebestrijding.

Voor OCaN is het van belang dat armoede en sociale uitsluiting onder Antillianen en Arubanen die naar Nederland zijn gekomen worden bestreden. Het gaat om het bieden van een perspectief aan kinderen, jongeren, moeders en ouderen. In het najaar zal OCaN een Congres organiseren over dit maatschappelijke thema. De vragen daarbij zijn: welke bijzondere vormen van armoede komen voor onder Antillianen en Arubanen in Nederland? wat kunnen mensen zelf doen om uit een armoedesituatie te komen? Welke keuzes maken de mensen daarin? *Wat* beweegt de één zonder perspectief zich *toch* te redden? Wat kunnen de lokale Antilliaanse organisaties in samenwerking met de Antillianengemeenten bereiken om armoede en sociale uitsluiting onder 'onzichtbare groepen' Antillianen en Arubanen te verminderen?

Wat is armoede en sociale uitsluiting?

Armoede is een situatie waarin middelen (materieel, cultureel en sociaal) voor mensen zo beperkt zijn, dat zij zijn uitgesloten van deelname aan het minimaal aanvaardbare levenspatroon dat in de lidstaat gangbaar is. Armoede heeft een financiële (stille armoede, armoede) en sociale (sociale uitsluiting) dimensie. Sociale uitsluiting wordt wel omschreven als een vernauwing van de sociale leefwereld, een eenzijdig relatienetwerk, het voortdurend hanteren van zogenaamde overlevingsstrategieën en het ontbreken

van toekomstperspectief. Armoede is soms generatieoverstijgend. Tegenwoordig treffen we armen ook aan onder mensen die hard werken voor weinig geld. Een andere vorm van armoede wordt omschreven als de 'subculture of poverty': een levensstijl waarbij positieverbetering wordt gedefinieerd als het hebben van veel bezit. Deze subcultuur komt voor onder gemarginaliseerden in samenlevingen waarbij de sociaal - economische verschillen groot zijn.

Voor het bestrijden van armoede zijn draconische maatregelen nodig. Laat men armoede groeien, dan ontstaan namelijk allerlei problemen. In het Nationaal Actieplan Armoedebestrijding (NAP) heeft Nederland omschreven wat zij doet tegen armoede en sociale uitsluiting: werk is de beste remedie tegen armoede, zegt het NAP. De Verenigde Naties willen de armoede in de wereld halveren; de EU ziet reïntegratietrajecten, inkomensondersteuning, voorkomen van schooluitval en toegang tot voorzieningen als huisvesting als oplossing tegen sociale uitsluiting. Anti - discriminatie, onderwijs, integratie zijn instrumenten voor burgers uit de etnische minderheidsgroepen om uit armoede te geraken. De Sociale Alliantie, een anti - armoedebeweging van vakbonden, kerken en maatschappelijke organisaties, is al een aantal jaren actief om armoede politiek onder de aandacht te brengen. In de Nederlandse

Antillen is armoedebestrijding moment een aktueel onderwerp. Ondersteuning vanuit Nederland wordt breed gedragen: één van de uitkomsten van een OCaN onderzoek, uitgevoerd door TNS NIPO, liet zien dat 52% van de Europese Nederlanders vindt dat Nederland de Nederlandse Antillen en Aruba dient bij te staan bij armoedebestrijding.

Armoede en sociale uitsluiting onder Antillianen en Arubanen

35% van de Antillianen en Arubanen heeft volgens de *Armoedemonitor 2004* te maken met geldzorgen. Dit geldt voor 50% van de éénoudergezinnen. Relatief veel Antilliaanse en Arubaanse kinderen hebben daardoor te maken met de geldproblemen van hun ouders, aangezien ruim de helft van deze kinderen - met name de tieners - opgroeien in een éénoudergezin. Werkloosheid - de eerste bron van armoede - onder Antillianen en Arubanen is gerelateerd aan verblijfsduur en aan leeftijd. Op grond van opleidingsniveau zouden de werkloosheidscijfers echter lager moeten liggen bij jongeren (15 - 24 jaar) en vrouwen (25 - 34 jaar). Volgens de *Armoedemonitor* laat 'de Antilliaanse groep een gepolariseerd beeld zien': het aandeel Antilliaanse huishoudens aan zowel de onderkant als aan de bovenkant van de inkomensverdeling is betrekkelijk groot. Welke specifieke programma's bestaan er voor Antillianen en Arubanen tegen armoede en sociale uitsluiting? De Plannen van Aanpak van de Antillianengemeenten (2001 - 2004) noemden geen van allen de armoede- en sociale uitsluitingsproblematiek onder Antillianen en Arubanen. Ook onze Minister noemt armoede niet als 'risicofactor en karakteristiek van Antilliaanse jongeren' in haar Notitie Antilliaanse Risicojongeren (2005 - 2008). De redelijk geslaagde SPAG-projecten, die Antillianen en Arubanen met meervoudige problemen dienden te begeleiden naar de algemene instanties als scholing en werk, bestaan inmiddels niet meer.

Alleen de woon- en begeleidingsexperimenten (SEV) bieden aan een aantal jongeren een stabiel leefklimaat, van belang voor verder hulp en begeleiding naar werk en sociale insluiting. Armoede onder Antillianen en Arubanen zou te maken kunnen hebben met het generatieleng hanteren van overlevingsstrategieën, met uitsluitingsmechanismen, met eenzijdige netwerken en voor sommigen met een subcultuur van armoede.

Congres

Een belangrijke vraag is: *wat* beweegt de één zonder perspectief zich *toch* te redden? Wat bepaalt keuzes? Heeft dit te maken met de eigen structuur, met opvoeding, met rolmodellen, met creativiteit en ambities, met bewustzijn? Trots en *self esteem* zijn van belang. Van belang is ook, dat een mens als een *mens* gezien wordt, niet als economische entiteit. Nu lijkt het zo, dat als iemand arm is hij of zij niet meer mee telt. Echter, arme en rijke mensen doen feitelijk hetzelfde: zij zijn allen op zoek naar beter perspectief, werk en inkomen. Wat nodig is voor mensen in een kwetsbare positie, is hulp en begeleiding, vertrouwen en een toekomstperspectief. De uitdrukking 'it takes a village to educate a child' refereert hiernaar.

Middels werkbezoeken, werkconferenties, een congres en een bilateraal overleg met de Minister en de Antillianengemeenten dit jaar zal OCaN proberen de armoedeproblematiek in kaart te brengen, ervaringen *met self help* uit te wisselen en 'armoedebestrijding en sociale uitsluiting' op de politieke kaart te zetten van de Minister en de Antillianengemeenten.

Marnix Arendshorst

Onderzoeksbureau Van der Bunt: “OCaN IS REPRESENTATIEF”

“Het totaalbeeld wat naar voren komt is dat OCaN een deskundige organisatie is die met name via netwerkvorming onderhoudt met de achterban en die bij het oppakken van diverse thema’s en projecten laat zien het voortouw te kunnen nemen (zie bijvoorbeeld huisvesting Antilliaanse jongeren). Ook probeert OCaN op verschillende manieren te stimuleren dat haar achterban, met name op lokaal niveau, steviger wordt en dat jongeren meer structureel worden betrokken bij inhoud en vormgeving van beleid. Op basis van de in de toelichting op de WOM gestelde eisen, kan worden vastgesteld dat OCaN aan de WOM voldoet. OCaN is pleitbezorger van de A/A gemeenschap (in statische zin), is zich bewust van de bewegingen binnen de achterban en past zich hierop aan. OCaN mist niet direct belangrijke A/A (zelf)organisaties binnen haar netwerk, maar kan wel meer doen aan het onderhouden van contacten met de A/A zelforganisaties door werkbezoeken, werkconferenties, een gewijzigde bestuurssamenstelling met meer generalisten, een up-to-date adressenbestand, enzovoorts. Juist omdat de A/A achterban een lage organisatiegraad kent, zijn extra inspanningen nodig om de contacten te onderhouden. Ook zou hierbij een hogere prioriteit moeten worden gegeven aan het bereiken van jongeren, bijvoorbeeld door beter aan te sluiten bij de zich nieuw ontwikkelende vormen van communicatie (webforum, msn, chatten, sms, e.d.). De criteria van de WOM zijn breed geformuleerd. De statuten, die de basis vormden voor toelating in het LOM, vormen ook een aangrijpingspunt. Wij constateren dat de voorschriften die OCaN in haar statuten heeft geformuleerd, op dit moment door OCaN ruimschoots worden nageleefd, met name

voor wat betreft representatie van vrouwen en jongeren in het bestuur. In vergelijking tot de andere LOM-samenwerkingsverbanden is dit zelfs opvallend goed te noemen. In verband met een goede doorstroming in het bestuur bevelen wij echter aan om de maximale zittingstermijn te bepalen op in principe 6 jaar.” (Citaat uit: ‘Representativiteitstoets OCaN’ door onderzoeksbureau van der Bunt)

De opdracht

Op verzoek van minister Verdonk van Vreemdelingenzaken en Integratie heeft het onderzoeksbureau Van der Bunt een representativiteitstoets gedaan onder alle acht samenwerkingsverbanden die als officiële gesprekspartner van de regering zijn toegelaten tot het Landelijk Overleg Minderheden (LOM). Deze toets hield in:

- het in kaart brengen van feiten over en beoordeling van de statische representativiteit;
- het in kaart brengen van feiten en beoordeling van de dynamische representativiteit: wisselwerking tussen beleid, het samenwerkingsverband en de achterban ten behoeve van standpuntbepaling naar beleidsinstanties en terugkoppeling naar achterban;
- aanbevelingen voor verbeterpunten in de toekomst.

Voor dit onderzoek heeft Van der Bunt veldonderzoek en casestudies verricht en (telefonisch) gesproken met een aantal Antilliaanse/Arubaanse organisaties en personen. De onderzoekers van Van der Bunt hebben zelf bepaald welke respondenten in aanmerking kwamen voor een interview.

OCaN’s reactie

OCaN voelt zich gesterkt door de resultaten van

deze toets en de conclusies en aanbevelingen van Van der Bunt. Maar wij weten ook dat het nog beter zou moeten, in het bijzonder op de door Van der Bunt genoemde terreinen zoals betere contacten met zelforganisaties, meer werkbezoeken, een dagelijks bijgewerkt netwerkbestand, enz. Onze mogelijkheden zijn echter beperkt. Het OCaN-bestuur heeft ondersteuning van een bureau bestaande uit slechts 2.2 fte. Het bestuur bestaat uit 7 personen waarvan, met uitzondering van één, allen een baan hebben met een volle dagtaak of ondernemer zijn die hun declarabele uren gratis besteden aan OCaN. Het valt niet mee om nieuwe capabele bestuursleden te vinden die voldoende vrije tijd hebben en deze willen wijden aan OCaN. De bijkomstigheid dat het bestuurslidmaatschap onbezoldigd is en dat er zelfs geen vacatiegeld wordt uitgekeerd zal ook wel een rol spelen. Bovendien heeft de subsidiegever het budget voor 'reis- en verblijfkosten van het bestuur' niet gerelateerd aan het aantal bestuursleden, maar vastgesteld op een maximum, zodat niet onbeperkt bestuursleden kunnen worden aangezocht. Om deze drawbacks het hoofd te bieden proberen wij door prioriteitsstelling, taakverdeling, efficiëntere uitvoering en met inbreng van organisaties en deskundigen uit

onze bevolkingsgroepen, steeds meer en betere resultaten te boeken.

In haar rapport schrijft Van der Bunt dat OCaN als stichting haar achterban niet vertegenwoordigt, maar pleitbezorger is voor onze bevolkingsgroepen. Wij onderschrijven deze stelling. Maar toch heeft Van der Bunt aan de respondenten de vraag gesteld of zij zich vertegenwoordigd voelen door OCaN. Terecht dat een aantal (16 van de 28) hierop negatief antwoordde.. Als de vraag was gesteld aan de respondenten of OCaN voldoet als pleitbezorger, was het resultaat wellicht anders geweest. Opvallend is dat toch 11 van de 28 verklaard hebben zich vertegenwoordigd te voelen door OCaN.

Van de 35 respondenten kenden 28 OCaN. Van hen die van OCaN's bestaan wisten, kenden 15 van de 28 de voorzitter en directeur, 16 van de 28 de activiteiten en bijeenkomsten en 27 van de 28 onze OCaN-info.

Dit rapport van Van der Bunt 'Representativiteit stoets Overlegorgaan Caribische Nederlanders' ligt ter inzage op het kantoor van OCaN voor eenieder die hier meer over wil weten.

*Jacques Hermelijn
hoofdredacteur*

1 juni 2005: referendum Europese Grondwet

Maak gebruik van uw stemrecht! Laat uw stem horen!

LINTJESREGEN

Ook voor Antillianen heeft het lintjes geregend dit jaar

Op vrijdag 29 april was de traditionele dag waarop mensen voor hun verdiensten koninklijk onderscheiden worden. Dit is een erkenning voor persoonlijke inzet en bijzondere verdiensten voor de samenleving. Dit jaar werden vijf Antillianen in Nederland onderscheiden.

Mevrouw A.R.M. Petrona is voor haar activiteiten in en voor het stadsdeel Amsterdam Zuidoost benoemd tot Lid in de Orde van Oranje-Nassau. Sinds 1975 is zij actief in het vrijwilligerswerk. Lange tijd heeft zij bij stichting Nanzi gewerkt, geholpen bij de organisatie van activiteiten voor kinderen in een buurthuis in Zuidoost en was zij lid van de adviescommissie van dit buurthuis. Mevrouw Petrona is de initiatiefneemster en motor achter de werkgroep Tamarijn waar zij Antilliaanse en Arubaanse kinderen in de leeftijd van 4-12 jaar de waarden en kennis van hun eigen cultuur en geschiedenis bijbracht. De activiteiten van mevrouw

Petrona beperken zich niet tot Amsterdam Zuidoost, in 2004 is zij deel gaan uitmaken van PAVEM, de commissie Participatie van vrouwen uit Etnische Minderheden. Dit combineert zij met haar werk bij de Thuiszorg Amsterdam.

De heer prof. Mr. M.J.W.M. Ellis is benoemd tot Officier in de Orde van Oranje-Nassau.

De heer Ellis is hoogleraar Internationaal Belastingrecht bij de Erasmus Universiteit te Rotterdam. Hij is Secretaris Generaal van de International Fiscal Association, raadsheer-plaatsvervanger aan het Gerechtshof te Den Bosch en voorzitter van de Multidisciplinaire Adviesraad van de Gevolmachtigde Minister van de Nederlandse Antillen. Zijn activiteiten strekken zich ook op sociaal maatschappelijk gebied waar de heer Ellis verschillende functies als penningmeester bekleedt en bekleed heeft bij een Kruisvereniging, een centrum voor zwaar gehandicapte kinderen (IPSE), het Gezondheidscentrum te Wassenaar en heeft hij een bijdrage geleverd bij de onderhandelingen die geleid hebben tot de oprichting van een regionale kruisvereniging. Zijn diensten zijn niet alleen in Nederland bewezen maar ook in de Nederlandse Antillen.

De heer K. Willems, voorzitter van Stichting Zomercarnaval, is onderscheiden voor zijn verdiensten ten behoeve van het Zomercarnaval in Rotterdam, waarvoor hij zich meer als 20 jaar inzet. Aanvankelijk als vrijwilliger bij het evenement Zomercarnaval

en al 10 jaar behalve voorzitter ook paradeleider van het carnaval waarvoor hij het draaiboek ontwikkeld heeft. Zomercarnaval is in de loop der jaren uitgegroeid tot een mega-evenement en heeft daarmee Rotterdam op de dag van de straatparade, op de kaart gezet. De heer K. Willems is geridderd in de Orde van Oranje-Nassau.

De heer Ir. R.G. Wawoe is sinds 1984 lid van de Raad van State voor het Koninkrijk. In die hoedanigheid heeft hij zich sterk gemaakt voor nauwe samenwerking tussen Nederland en de Antillen en heeft hij zich op verschillende manieren ingezet voor de samenleving van de Nederlandse Antillen en Curaçao. De heer Wawoe is zowel in Nederland als op de Antillen actief in het maatschappelijk leven; als adviseur van Stichting Katholieke Noden, medeorganisator van de Carrière Oriëntatiedagen voor Antilliaanse en Arubaanse studenten in Nederland, beschermheer van de Stichting Openbare Bibliotheek Curaçao, lid van het comité van aanbeveling van de

stichting Wiesje, die hulp biedt aan mensen met dementie. De heer Wawoe bekleedt verder tal van bestuursfuncties en heeft andere functies op het sociaal maatschappelijk vlak.

De heer Wawoe is benoemd tot Officier in de Orde van Oranje-Nassau.

De heer Drs. R.C. Brion, werkzaam bij de Kamer van Koophandel, doet al 44 jaar vrijwilligerswerk. Aanvankelijk bij de Antilliaanse Studentenvereniging CANOA waar hij zorgdroeg voor een goede organisatie van de opvang, huisvesting, begeleiding en voorlichting aan de Antilliaanse studenten. Ook op sportief terrein bewoog de heer Brion zich waar hij aan de wieg stond van de oprichting van de Nijmeegse honkbalvereniging en behalve bestuurslid ook coach en trainer was. Als voorzitter van een oudercommissie op een school voor moeilijk lerende kinderen was de heer Brion de organisator van vele activiteiten .

Zijn inzet voor multiculturele vraagstukken heeft hij ook getoond in het bestuur van Stichting Forum en Stichting Osmose die zich beiden inzetten om de maatschappelijke positie van allochtonen te verbeteren en de integratie te bevorderen. Bij de laatste Stichting bekleedt de heer Brion thans een functie in de Raad van Toezicht. De heer Brion is benoemd tot Lid in de Orde van Oranje-Nassau.

OCaN feliciteert hen met deze onderscheiding. Masha Pabien! Congratulations!

Jenny Pourier

ELOGIÁ ESNAN KU MERESÉ

E aña aki 3278 persona a keda kondekorá. Na Hulanda tabatin 5 persona Antiyano i Arubano ku a ricibí un kondekorashon pa nan méritonan riba tereno social. Esei ta mas ku añanan anterior. Tòg OCaN ta di opinion ku [mester por] tin mas hende Antiyano i Arubano ku merecé e distinshon aki. Pesey nos ta pidi bo ku si bo kier proponé un persona pa un kondekorashon real bo mester kuminsa na tuma kontakto ku e gemeente kaminda bo kandidato ta biba. E ambtenar ku ta enkargá ku e asunto aki por dunabo informashon di e kaminda ku bo tin ku kana i tambe si e lokual e kandidato a hasi, merecé un kondekorashon. Despues bo por kuminsa na buska tur informashon ku bo tin mester. E informashon aki ta necesario pa bo por entregá bo proposishon. Nos ta konsehavo pa kuminsa na tempo, esta awor!!

Jenny Pourier

NOTITIE ANTILLIAANSE RISICOJONGEREN

De afgelopen vier jaar (2001 - 2004) ontvingen zeven Antillianengemeenten een bijdrage van het Rijk voor verbetering van de opvang en begeleiding van Antillianen en Arubanen in hun gemeenten. Een half jaar geleden stuurde Minister Verdonk haar Notitie Antilliaanse Risicjongeren naar de Tweede Kamer in verband met de follow up van deze zogenoemde 'plannen van aanpak' (2005 - 2008). OCaN informeerde diverse Tweede Kamerleden over het thema Antilliaanse risicjongeren. De discussie rondom de notitie werd de afgelopen weken echter geheel overschaduwd door het voorstel voor een toelating- en verwijderingsregeling voor Antilliaanse risicjongeren. Wat houdt de Notitie precies in?

De drie uitgangspunten zijn ten eerste, 'zicht krijgen op Antilliaanse jongeren (gegevensuitwisseling); ten tweede het voorkomen van afglijden (preventie) en ten derde het tegengaan van overlast en criminaliteit' (repressie). Middels het aangaan van *bestuurlijke arrangementen* dienen de tweeëntwintig Antillianengemeenten zich in te zetten voor het terugdringen van de jeugdwerkloosheid (met 30% van de

oververtegenwoordiging) , de schooluitval (50%) en de criminaliteit (30%). Volgens de Minister zijn de risicofactoren van deze jongeren onder meer een slechte opleiding, slechte huisvesting, eenoudergezin op jonge leeftijd gevormd, weinig inkomsten, levend in criminele milieus en een luidruchtiger straat- en nachtcultuur. De kern van de aanpak is gericht op deze risicofactoren. De instrumenten die gebruikt worden zijn gezinsondersteuningsprogramma's,

begeleid wonenvoorziening en betere informatie uitwisseling tussen verschillende instanties.

Opvallend is, dat de voorgestelde maatregelen op het terrein van *preventie* heel vrijblijvend zijn: op de terreinen gezinsondersteuning, onderwijs, wonen, internaatchtige voorzieningen en mentoring worden geen meetbare doelstellingen geformuleerd. Het bereiken van twee van de drie doelstellingen (terugdringen schooluitval en werkloosheid) komen daarmee nu al in gevaar. Ook over de 'participatie van Antillianen en Arubanen' dienen gemeenten aan te geven 'op welke wijze de gemeente, met betrekking tot deze problematiek, samen met de Antilliaanse gemeenschap en andere betrokken partijen samenwerkt'. Een hoofdstuk over 'racisme en discriminatiebestrijding' ontbreekt in de notitie, hetgeen een gemis kan worden genoemd.

De notitie gaat daarnaast nogal eens uit van beelden: zo 'schieten tienermoeders tekort in de opvoeding' en is het 'opgroeien in een eenoudergezin een risicofactor'. Wat betreft het aantal 'niet-geregistreerden', deze blijkt voor verdachten en veelplegers heel miniem te zijn. Toch vormen 'gegevensuitwisseling en registratie' belangrijke doeleinden van de notitie. Beelden hebben haar effect op beleid: voorstellen van CDA voor toelatingsregels zijn gebaseerd op het feit 'dat volgens krantenberichten de problematiek in de gemeenten nijpend is'. Het 'tienermoederschap' of het 'opgroeien in een eenoudergezin' is geen op zichzelf staand probleem. Veel tienermoeders en eenoudergezinnen hebben geen problemen. Binnen de *uitgangspunten* in de Notitie dient echter het aspect '*armoede en sociale uitsluiting*' te worden toegevoegd. Van belang is een goede analyse van deze problematiek te schetsen. Het is een gegeven dat armoede en sociale uitsluiting, belangrijke trauma- en stressfactoren, persoonlijke ontwikkeling blokkeren.

Tweeëntwintig gemeenten in Nederland maken aanspraak op het predikaat 'Antillianengemeenten'. Voor hun plannen van aanpak is voor de komende vier jaar zo'n twintig miljoen euro gereserveerd. Deze gemeenten zijn (in volgorde van grootte van bedragen): Delfzijl, Leeuwarden, Zwolle, Vlaardingen, Amersfoort, Den Helder, Capelle aan den IJssel, Lelystad, Schiedam, Nijmegen, Breda, Arnhem, Zoetermeer, Groningen, Dordrecht, Tilburg, Amsterdam, Den Haag en Rotterdam. Risicjongeren worden als volgt omschreven: Risicjongeren zijn jongeren die problemen hebben op tenminste twee van de vier onderdelen betreffende de leefgebieden school/werk, gezin en vrije tijd enerzijds en gedragstoornissen anderzijds, en daarmee samenhangend risicogedrag vertonen, maar waarvan verondersteld wordt dat zij door middel van interventie het risicogedrag kunnen beheersen en weer een positief toekomstperspectief hebben.

Punt van zorg is de periode na 2008. De gemeenten beloofden reeds in 2001 hun plannen van aanpak voort te zetten met eigen gelden. Dat is niet gebeurd. Ook kunnen zij niet allemaal aangeven wat concreet bereikt is met de verkregen middelen van het Rijk de afgelopen jaren.

Marnix Arendshorst

LOVERBOYS EN LOVERGIRLS (2)

De Lovergirl-methode

Bovenstaande praktijken zijn toch meer jongens aangelegenheden. Meisjes doen dit soort zaken niet. Dus wel! De meeste mensen hebben van loverboys gehoord en weten waar deze slimme jongens zich mee bezig houden, maar waar men niet of zelden over hoort zijn lovergirls of agressieve vrouwelijke players. Lovergirls, knap ogende, jonge schattige allochtone en autochtone meisjes variërend van 18 tot 27 jaar, die jonge allochtone en autochtone mannen met hun charmes verleiden, en zorgen dat deze mannen stapelverliefd op hen worden. Doch in werkelijkheid zijn deze jonge vrouwen meedogenloze macho-meiden zijn die in staat zijn de mannen financieel en emotioneel tot op de bot uit te kleden.

In het feite komt de werkwijze en het doel van zowel van de loverboy als van de lover-girl op hetzelfde neer: het slachtoffer verliefd laten worden en het slachtoffer gewoon als materiaal gebruiken om geld op een gemakkelijke manier te verkrijgen.

Deze female players zijn vaak werkloos of hebben tijdelijk een baan, en verdienen niet genoeg om hun uitgaven te bekostigen. Dus gooien zij als ze een jonge vent tegen komen die naïef en goedgelovig is, al hun charme in het spel om deze jonge man te strikken in hun web. Als je eenmaal verliefd bent op zo'n lovergirl en je hebt met haar de liefde bedreven dan ben je simpelweg blind, doof en stom. De familie en vrienden van zo'n jongen die bestaan gewoon niet meer. Zo'n jonge vent is helemaal weg van de vrouwelijke player die met haar grapjes en acteertalent hem helemaal inpalmt, om hem vervolgens ongegeneerd te gebruiken. Zij maakt misbruik van zijn eerlijke, oprechte gevoelens voor haar en maakt daarmee zijn leven voor lange periode tot een inferno. Het geld dat hij bijvoorbeeld 's avonds nog extra bijverdient, maakt zij op aan kleding, telefoonkaarten en snoepreispjes. Hij geeft haar alles, want als hij haar iets niet zou geven, dan wordt zij kwaad en verwijt ze hem dat hij gierig is of niet van haar houdt. Om haar woede te stillen geeft zo'n man haar steeds wat zij hem vraagt. Wanneer zo'n playgirl genoeg van hem heeft, neemt zij de benen met zijn geld, eventuele sieraden en auto. De jonge vent blijft getraumatiseerd achter en kan de liefde voor haar niet stoppen. Hij kan gewoonweg niet geloven dat zij niet meer van hem houdt, maar hem heeft misbruikt. Deze agressieve vrouwelijke players gaan op pad om geld, gouden sieraden en andere waardevolle zaken te scoren van het slachtoffer. Bij elke jonge vent vraagt ze lief in de kortstondige 'relatie' om geld, telefoonkaarten, sieraden, kaarten voor concerten, etentjes, merkkleding, etc. Vaak krijgen deze lovergirls door hun charmes hun zin en als ze die niet goedschiks krijgen, dan maar kwaadschiks. Ze gaan gauw over tot slaan en schoppen.

Aangifte

Minderjarigen dwingen tot prostitutie is strafbaar. Thans is meer bekend over de rol van lover-boys en lovergirls en hun werkwijze, die meestal volgens het hierboven beschreven stramien verloopt. De meisjes die aangifte willen doen worden gechanteerd of bedreigd. In sommige gevallen worden de ouders ook bedreigd. Bij loverboys is dwang moeilijk te bewijzen en zijn de loverboyslachtoffers bang voor represailles en zien zij af van het doen van aangifte. Als deze meisjes toch aangifte doen, die door de zedenpolitie serieus wordt genomen, en later moeten getuigen, dan blijkt dat deze meisjes in de rechtszaal niet meer willen getuigen omdat ze nog van hun loverboy houden.

Het omgekeerde doet zich voor bij het slachtoffer van een lovergirl. Als een jonge vent die slachtoffer

is geworden van een agressieve vrouwelijke player aangifte doet, wordt vreemd opgekeken als zo'n jonge man verteld dat hij slachtoffer is geworden van een meisje met haar misdadige praktijken. Het zou veel helpen als de ingebakken beeldvorming zou veranderen.

Bestrijding

Hoe kan men jeugdige personen behoeden voor loverboys en lovegirls en hoe kunnen slachtoffers worden geholpen om aan het circuit te ontsnappen. Allereerst is voorlichting op scholen (lessen maatschappijleer) en buurtcentra over werkwijze, kenmerken en gevaren van loverboys en lovegirls aan risico-meisjes en -jongens van eminent belang, zodat ze de situaties en processen, die daarmee gepaard gaan leren herkennen en hoe te handelen in die situaties. Het ter sprake brengen van hulpverlenende instanties waar jeugdige personen met vragen en problemen terecht kunnen als onderdeel van de voorlichting. Docenten informeren hoe zij kunnen herkennen wanneer een leerling in handen van loverboys dreigt te vallen. Voorts deze groep bewust maken van hun eigenwaarde en hun persoonlijke grenzen binnen een relatie. Deze jeugdige personen concreet laten zien wat de oorzaken en de gevolgen kunnen zijn van het hebben van een verkeerde relatie. En ze leren de eigen grenzen binnen de relatie te bewaken, door middel van 'nee is nee' leren zeggen.

Slot

Het voorkomen en bestrijden van deze excessieve praktijken is geen eenvoudige opgave. Het moeilijke blijft dat je een loverboy of lovegirl niet kan aanwijzen. Er is geen etiketje opgeplakt. Waarschuwen voor loverboys en lovegirls blijft een lastige klus. Maar een gewaarschuwd mens telt voor twee. Het zal je kind, nicht, neef, je vriend(in), broer of zus maar wezen! Heeft de Latijns-Amerikaanse loverwoman niet reeds haar intrede gedaan bij de Antilliaanse en Arubaanse mannen met alle gevolgen van dien?

Mr. Robert van der Hansz
Advocaat

1 Yüni 2005: referendum pa Konstitushon Oropéo.

Hasi uso di bo derecho di voto!

Pensamento

Cada bes nos mes
un chispa dje candela
ta pensa di scohe
pa cende y keinta
eternidad

Cada bes ta resulta:
kico tin di mira
cu ya no ta' t'ei
y lo t'ei

Talbes...
Nos no por deha
di wak un biaha mas
y acaso alcanza algo
pa laga atras

Overpeinzing

Elke keer weer
denken wij
een vonkje van het vuur
de eeuwigheid aan te steken
en te verwarmen

Dan blijkt keer op keer:
is er iets te zien
wat er al niet was
en zal zijn

En toch...
We kunnen het niet laten
uit een ander hoek te kijken
Dát misschien nog bereiken
wellicht iets achterlaten

Olga Orman | Amsterdam, 05-01-2002

Redactie-adres:

OCaN
Laan van Meedervoort 145A
2517 AX Den Haag
E-mail: ocan.antillianen-arubanen@wxs.nl

Redactie:

Irene Gumbs
Jenny Pourier
Leon de Windt

Eindredactie:

Jacques Hermelijn

Abonnementen (gratis):

Tel. 070-380 33 01

Productie:

Bemaco BV, Den Haag

ISSN 1567-9179